

KÓD MÝTINA

Zpátky ve Hře

Nadupané
LitRPG

VOJTĚCH ARTEMIAN HLAVENKA

FRAGMENT

Kód Mýtina

Zpátky ve Hře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vojtěch Artemian Hlavenka

Kód Mýtina - Zpátky ve Hře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KÓD MÝTINA

Zpátky ve Hře

VOJTĚCH ARTEMIAN HLAVENKA

FRAGMENT

Copyright © Artemian, 2024
Cover illustration © Lukáš Vašut, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6687-5
ISBN e-knihy 978-80-253-6697-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6698-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6692-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Rád bych knihu věnoval všem,
kteří se větší nebo menší měrou zasloužili o to,
že se vydala ve formě, kterou držíte v ruce.*

Kapitola 1 - Zpátky domů

Rozjásanou arénu zaplnily herní logy.

Způsobil jste 10.001 zranění (kategorie „Přírodní katastrofa“).

Získán úspěch „Hybatel reality“ (první hráč serveru).

Získán úspěch „Herkulova síla“ (první hráč serveru).

Získán úspěch „Zbraň apokalypsy“ (první hráč serveru).

Gratulujeme, zvítězil jste ve finále Světového šampionátu hry...

Vypnutí virtuální kabiny mě katapultovalo do pokoje. Promnul jsem si oči a hledal život v propoceném vyhublém těle. Vyklopil jsem se z lehátka a na dálku si naordinoval trojitou dávku zeleného čaje, protože kafe neudrží zuby tak bílé, abych i nadále připomínal bruneta z plakátů na ukázkově kudrnaté vlasy a vkusně špičatou bradu. Protože to chceš...

Na externí obrazovce „Monstrózního turnaje“ jsem zkontroloval žebříček nejlepších hráčů.

Historické výsledky

Artuš007: 15.000 bodů (nový záznam)

Borgárius: 7.889 bodů

Máminaprdel: 7.881 bodů

Herní pošta praskala přívalem „neodmítnutelných“ nabídek.

Chceme tě do guildy! Sme nejlepší ve hře, dostaneš u nás speciální hodnotu a budeš trénovat... (protože beze slov „speciální“ nebo „unikátní“ nemá pozvání hloubku).

Chlape, to bylo neuvěřitelný. Nevěděl jsem, že jde tréninková flusačka použit v kombinaci... ten kousek považuju jako dostatečný důkaz, že... (no jistě, další pozvání. Vaše skupina je snem každého osamoceneného hráče, já zapomněl).

Hele, borče, mám záznam tvího podvodu. Esli my nepošleš sto táců... (aneb zastrašování na základě vágních domněnek).

Zkontroloval jsem, že mi hra poslala peníze za rekord, a zaklikl „smazat vše“. Před očima mi vyskočila poslední nesmělá zpráva.

Dobrý den, pane Artuši. Víím, že vám chodí mnoho zpráv, a chápu, že hráči vašeho kalibru neztrácí čas s někým jako já, ale nikdo mi neporadí a já nemám ideální výsledky. Říkal jsem si, že kdybyste mi věnoval minutku nebo dvě, měl bych šanci se zlepšit. Vaše unikátní kombo nízkých životů, tréninkové flusačky a lektvaru hrdinů mě přesvědčilo, že...

Kdybych zakládal guildu, dostal by povolávací dopis. Všiml si mé kombinace neotřelých herních prvků, ale místo aby je vyžadoval, choval se slušně.

Svrběly mě prsty, dokonce jsem mu u cigarety a čaje sepsal několik tipů. Můj pohled padl na fotku usmívající se partičky lidí na zdi za kabinou. Šklebili se z titulní stránky prominentního herního magazínu, čteného vládnoucími orgány napříč světem. Dodnes nevím, proč nás otiskli, když tak svědomitě trvali na „absenci šílenosti“.

Já, Kristýna, Gregor, Jiří, Aydin, Tereza a Artur. Poslední dva jmenovaní by mi vysvětlili, proč je práce na sympatických nováčkích pro skupinu výhodná.

Zatlačil jsem vzpomínku, típl napůl vykouřené cigáro a odpověď přepsal.

Děkuji za milou zprávu, Valloranie, ale zklamou tě. S hrou jsem skončil. Máš pozorovací talent, ale nespolehej na ostatní. Vykašli se na dotahování nafmrněných rádoby profíků a bojuj za sebe.

Nenechávej si pokrýt záda, kryj si je sám, dělej chyby, pouč se z nich a dotáhneš to daleko. Protože nezávisle na obětech, které po cestě uděláš, bude tvůj úspěch daný tím, kolikrát se zvedneš z bláta. Nenechej si podávat ruku, vyhrab se z té břečky sám, protože sám sebe nezradíš ani nezklameš.

Jo, a nezkoušej to, co já, mohl bys způsobit systémový error a riskovat, že ti mozek sežere napůl nedodělaný kód. Přeji hodně úspěchů při hře, Artuš.

P.S. Nehraj lukostřelce ani hraničáře, je to hloupé pro všechny, co taktizují... a to ty, jako sólo hráč, musíš...

Odinstaloval jsem pokořenou hru a připravil si snídani. Při dopíjení čaje jsem zíral z okna střešního apartmá kousek od Pankráce. Kdyby přšelo, připomínal bych kluka z přeslazeného filmu patnáct minut před epickou líbačkou s vyvolenou. Ve chvílích, kdy ho mizérie tlačí na dno, aby scénáristi okořenili film ještě jedním problémem.

No... začalo přšet. Kapky sjížděly po naleštěném skle a padaly do dvacet pater vzdáleného trávníku. Když mraky prorazilo duhou nacucané slunce, rozhodl jsem se vyměnit kýčovitou romantiku za práci.

Někde mezi uklízením přerostlého bytu a hledáním další virtuální hry mi zazvonil telefon. Hlava uprostřed obýváku získala podobu spolužáka z gymnázia a redaktora plátku pro pracující střední třídu. Hovor jsem zvedal s vědomím, že než mi dá Jarda pokoj, zopakuju pětkrát spojení „promiň, ale ne“.

„Čau, Mišáku,“ vystřelil mi bodrý hlas duši z těla. „Slyšel si už tu mega bombu?“

„Promiň, ale ne.“ První strike.

„Admini z Mýtiny vyhlásili brutální soutěž. Prakticky každá guilda, co má alespoň nějaký jméno, do toho půjde, protože je to fakt masakr.“

„Promiň, ale ne.“

To bylo hraniční, ale bod si dám.

„Majkle?“

Povzdechl jsem si. „Víš, že jsem s Mýtinou sekl.“

„Jo, všimnul sem si. Za poslední dva roky sem psal třicet jedna článků o probořený hranici možného a nemožného, pokaždý v jiný podřadný hře. Nemusím být gamer, abych ten tvůj rypák poznal, když někde způsobí poprask.“

„Musím vydělávat.“

„Nedělej ze mě vola,“ zamručel Jarda, „mám docela dobrou představu, proč tohle děláš.“

„Pak bys měl pochopit...“

„Ale tady jde o Mýtinu, Mišáku! Mýtinu! Vedeš nejlepší guildu pod sluncem, a jestli má někdo šanci ten bonbónek získat, seš to ty, proboha.“

„Promiň, ale ne.“ Třetí strike, ačkoli jsem se kvůli němu cítil podivně.

„Hele, co kdyby ses nejdřív podíval, co nabízej? Dávaj to na každý telce. Udělej to pro mě a mrkni se. Třeba ti to umožní přehodnotit nějaký rozhodnutí a já budu moct po dlouhý době napsat něco pořádnýho. Už mě nebavěj věčný spekulace o totožnosti různých rytířů kulatýho stolu a jejich metodách hry. Sakra, kámo, já se musel snížit k teoriím o bandě iluminátů, co chtěj nastavit tak vysoký rekordy napříč všema hrama, že už je nikdo nebude chtít hrát. A nepropálil jsem, že seš to všechno ty. Mysli na mě, no tak! Co? CO? Uděláš to?“

Lákal mě čtvrtý zásah, ale měl jsem pocit, že takový strike neexistuje.

„Mišáku!“

Povzdech. „Dobře.“

Výbuch bubínků při Jardově smíchu. „Skvělý! A koukej se někdy stavit na setkání se školou. Docela tě tam postrádáme, nemůžeš ze sebe dělat mrtvolu věčně.“

Tak to mě podceňuješ, kamaráde. Hovor jsem pokládal s myšlenkou, že než opadne vlna kolem speciální akce Mýtiny, nezapnu přenosy.

Podlehl jsem. Při večerní procházce s trdelníkem mě zastavila výloha hospody, přes speciální kódy přidružené k Mýtině. Za skenerem „digitální kůže“ se hráči, odění do podoby svých avatarů, tlačili u pultíků a připíjeli si za virtuální peníze, našetřené za sto kilometrů vzdálenou kořenovou hradbou první a jediné živoucí hry svého druhu...

Nevstoupil jsem. Na křiklavě bambulatou čepici mi padal sníh a prsty dávaly najevo, že raději upadnou, než aby patřily k tělu. Předstíral jsem, že mi k průchodu skenerem brání počasí, ne sliby dané nevhodným lidem...

Z obrazovky lákala mluvčí adminů Renata Hančlová. „Kdokoli infiltruje Pyramidu bezhlesných a zničí Faraona, získá možnost vyslovit jakékoli přání, kterému vedení Mýtiny věnuje nejvyšší prioritu. Ať už vaše guilda touží po legendárních předmětech, nebo vlastním designu, s hlavou Faraona se nemožné stává uskutečnitelným. Z důvodu velkého honu taktéž rušíme výroční update velkých dungeonů...“

Pár hráčů na nejvyšších levelech bodalo prstem do mapy a počítalo výdaje na kampaň, zbytek osazenstva na hlášení nereagoval. Tak to dopadá, když získáte omezené množství životů a hra pro vás může kdykoli skončit. Jen zlomek hráčů riskne účast v podobných akcích a ti, co do nich půjdou, se porvou o krvavé právo získat nejenom odměnu, ale i pozici hlavních postav v chystaných seriálech pro veřejnost. Zatraceně populárních seriálech, abych byl přesný.

Vrátil jsem se k „jakémukoli“ přání. Roztržená stavidla představivosti zachránily až varovné kontrolky, co bzučely jako divé.

Nemusel jsem daleko. Pokud vedení nejsledovanější hry na Zemi nabídne božský nektar, znamená to, že si buď nedokáže poradit, nebo chystá masivní rozšíření a potřebuje předskokany v brutální příběhové linii. V obou případech zničí účast třetinu guild a poslední životy poloviny zapojených hráčů.

Ale libovolné přání? Cestou domů jsem se zastavil u starého orloje a sledoval pochodující panáčky astronomických hodin. Přes modernizaci Staroměstského náměstí je ponechali nedotčené. Většina turistů i Pražanů obdivovala modernizovaný orloj na druhé straně náměstí, takže mi společnost dělala hrstka nadšenců. Stáli jsme tam, zasněžení konzervativci a milovníci dějepisu. Cizinci, co zvedali brady a nechali odplouvat myšlenky při vycházení a zacházení starých figurek.

Mohl jsem se vrátit ke guildě, převzít vedení a vymýšlet, jak přelstít podezřelý úkol. Výhra mě ale děsila stejně jako prohra, protože jsem přání potřeboval jen pro sebe. Celé a beze zbytku.

Ne že bych chtěl, musel bych. No, a zrada gildy, kterou jsme vybudovali, mi nezněla jako ideální program na sobotní odpoledne.

Domů jsem se šoural pomalu, rozhodnutý nepřipomínat si minulost a zahodit touhu po akci.

Následující ráno jsem se zmrzlinou v ruce čekal u bratrových dveří na Hradčanské. Hodinky hlásily sedm padesát devět. Přešlápl jsem a nasadil úsměv.

Přesně v osm otevřela mamka. K bratrovi se nastěhovala před dvěma lety, krátce po našem odchodu z Mýtiny. Do světlých vlasů

britské šlechtičny se předčasně vetřely šediny. Přivítala mě polibkem, převzala si termosku s latěčkem z kavárny na Královské cestě a zamířila do kuchyně.

„Kde je nositel kouzelného meče,“ zaběhl jsem k Arturovi do pokoje. „Mám pro něj platbu za možnost bydlet v nebeském městě Camelotu.“

„Pomerančová,“ skákal bratr po pokoji. Mával rukama třicetiletého lamače srdcí, ale zmrzlinu přijímal nadšením čtyřletého. „Sir Michael je nejlepšíííí! Pamatuje si správné barvičkyyyyy!“

„Ráno svítilo sluníčko. A protože je lednový víkend a minule jsem přinesl zelenou, musí to být oranžová.“

„No jasněěě, jiná k tomu vůbec, ale vůbec nepasuje. Zasloužíte si ocenění, můůůj oblíbený rytíři.“

Když zastavil a zamával kornoutem, prožil jsem emoční infarkt. Z oholeného obličeje s dokonalými zuby, štíhlými rty a proporcemi hollywoodské hvězdy mě uhranul úšklebkem, který kdysi použil na fotce. Před secvaknutím objektivu nás rozesmál a přinutil nasadit nediplomatické škleby. Při otcově pohřbu o rok později ho použil a pronesl humornou příhodu, která zdecimovala trpkou atmosféru. Můj velký bratr, vždy připravený zachránit situaci.

A teď...

„Arturo, běž Míšovi namalovat něco hezkého,“ vstoupila do pokoje mamka. „Přece si tu zmrzlinu nevezmeš jen tak.“

„Ajo!“ zhrozil se Artur, strčil si kornout do pusy a skočil ke stolku s pastelkami. „Musím ho zachránit obrázkem, jinak ho po cestě sežerou chapadlatý obludy.“

„Půjdeš do toho?“ přistrčila mi mamka v kuchyni popelník. Šlo do tuhého. „Mohlo by jim to pomoci?“

Mlčel jsem. V očních soubojích jsem exceloval, ale nepsané pravidlo tvrdí, že maminky porazit nejdu.

„Mýtina,“ přitlačila. „Dávají to na každém přenašeči pětkrát denně.“

Usrkl jsem čaj a nechal okraj hrnku u úst.

Nezvíklal jsem ji. „Je ti třicet a obličej tvého avatara strkali tři roky do každého zpravodaje. Opravdu si myslíš, že když budeš olizovat hrnek, zapomenu na konverzaci?“

„Pomáhalo to.“

„Ale to ti bylo pět.“

„Reflexy se s věkem zhoršují, měla bys ztrácet pozornost a...“

„MICHAELI!“ odzbrojila mě dramatickým „e“.

„Nevrátím se,“ odvrátil jsem se, aby v očích hrdiny nespatriła slzy. „Omrzely mě lesklý brnění a můj paladin je ukázkový sluníčko.“

„Kdo jiný?“ mávla k pokoji, odkud se linulo falešné pobrukování. „On by to pro tebe udělal.“

„On je archanděl, zatímco u mě se nemohli rozhodnout, jestli peklo, nebo nebe, a nakonec mě jako vychrtlou kuličku hodili tobě do kolíčky. Vždyť mi ani nenaordinovali štramácký lesk do očí. Koukala jsi někdy do těch jeho?“

„Všichni by do toho šli. Jirka, Terezka...“

„Nemám rád paladiny,“ zopakoval jsem tiše. „Velký štít, fakt nic pro mě. Rozhodl jsem se, že budu hrát už jenom pekaře.“

Stála u okna, zalávala květiny. Jako otec, kdykoli nechtěl, abychom si všimli, jak moc ho zmáhá nemoc. Převzala to po něm, aby v unikátním gestu zůstával naživu.

S námi.

„Naposledy jsem to podělal. Navíc nemůžu zradit guildu.“

Nepostřehl jsem, kdy se posadila naproti. „Tak to tentokrát nepodělej.“

Miluju rodičovské povzbuzování. Mají pocit, že neúspěch dětí je způsobem jen jejich nedostatečnou snahou.

„Díky za čaj,“ odebral jsem se do předsíně pro koženou bundu, co vyšla před padesáti lety z módy. Zvedl jsem hlas. „Odcházím, můj králi.“

Přihřítíl se s obrázkem v ruce. Dvě barevné skvrny, jako vždy v tmavé scénérii s oranžovou skvrnou v pozadí. Až dorazím domů, strčím je do šuplíku k miliardě dalších barevných skvrn.

„Co to mám v ruce?“ ukázal jsem na změť čáranic.

Artur vážně příkyvoval. „Stojan na svíčky, musíš mít stojan, jinak tě obluda schlamste.“

Zvedl jsem obočí, mamka mi přispěchala na pomoc. „Když jste minule přišli z procházky, prý se mu nejvíce líbila výloha starožitností.“

„Děkuju, můj králi,“ objal jsem ho silněji, než mu bylo milé. Pozoroval jsem, jak mi natřikrát zavazuje tkaničky. Přemýšlel jsem, jestli kvůli němu protrhnu stavidla hráze. Kvůli němu a ostatním ksichtům z fotky. Vrátím se?

Pro Grigorije, Aydina, Jiřího, Terezu a Artura. Dokážu čelit poslední společné vzpomínce, kterou jsme spolu měli těsně předtím, než se z nich stali... než jsem o ně přišel?

„Něco tu je,“ sykl tehdy Aydin. Z rohu nezřetelné místnosti zaznělo vrčení. Zaznamenal jsem protáhlý čenich, ale můj obzor zaplnila temnota.

„Ztratila jsem kontrolu nad božským vylepšením,“ hlásila Tereza, pak se zajíkla. „Co to do hajzlu je? Nemůžu léčit.“

Zkontroloval jsem panel svého paladina. Ovládací prvky byly pryč, nejsilnější schopnosti se rozpíjely.

Vrčení změnilo intenzitu, jak mazalo ostatní zvuky prostoru. Jemné notičky podprahové hudby utichly, ševelení vánku i vzdálené kapání vody následovalo.

„Mizejí mi životy,“ chytil se Artur za srdce. „Jako by...“ Zmkl a třesl oči. „Vidím to...“

Zmizel mi z dosahu. Zmizeli jsme si navzájem, utopení v temných bublinách, přesto na dosah jeden druhému.

„Půlka životů,“ zařval Grigorij, a než jsme ho nahmatali, helma s fialovými rohy zacinkala o podlahu.

„Kde je?“ ztrácel se Terezin hlas. „Co se s ním stalo?“ Postupně přecházela do hysterie, kterou jsem od ní nikdy neslyšel. „Vratte mi ho, nééé, kdo jsi? Pusť mě, ne, máš mého siláka? Já nechci odejít.“ Pak ticho a jediné plačtivé slovo. „Prosím.“

„V boku,“ proklouzl kolem mě Aydin, a než ho spolkla temnota, vrhl nože. Neznámý pohyb rozvířil vzduch a kamarádův zápal náhle utichl.

Hořely mi útroby. Po čele mi stékal pot, kůže zmáhalo protichůdné zimomření nastupující teploty. Blouznil jsem, musel jsem, jak jinak si vysvětlit rozolněnou vlčí hlavu rostoucí mi z hrudníku?

„Nevidím sloupec životů,“ hekl vzdálený šepot dávného přítele. „Já... něco mě táhne... BRÁCHO?“

Připomínal mi bratrův hlas.

Míval jsem bratra? Kdy? Jak se jmenoval?

„Arture!“ vybavil jsem si v záchvatu paniky. Co se děje? Vždyt jsme sakra ve hře! „ARTURE, kde jsi?“

„Vypadni,“ dopadly mi na záda bíle prozářené rukavice. „Vedle tebe je propustná zed! Jdi!“

Má realita se prudce nadechla. Zamrkal jsem a rozhlédl se. Jiří stál uprostřed zvětšujícího se kruhu světla, odlesky magie mu prostoupily do zorniček. Po ostatních nezbyly stopy, jen za hranicí kouzelníkovy sněhové clony visely dva pulzující černé kokony. Jeden v místě, kde stál před chvílí Artur.

„Musíme najít ostatní,“ protestoval jsem.

Magická bariéra prokvetla neprostupnou temnotou. Jiřímu krvácely oči. Fialové světlo se trhalo, stejně tak kouzelníkova kůže. Jako kdyby se stal reálným dobrodruhem, mimo zákonitosti hry. Jako kdyby Esence léta neplatily a on mohl...

„Projdi tou zatracenou stěnou,“ úpěl. Držel jednostranně otevřený průchod skálou, vypálené zorničky slepě upíral na mě. Jako bychom vůbec nebyli ve hře a on skutečně umíral.

„Ale ostatní,“ zmáhal mě strach. O bratra, kamarády, ale především, jak jsem si uvědomil, o sebe. Legendární kladivo leželo pode mnou, nebyl jsem schopný ho ztuhlými prsty zvednout. Panely postavy úplně chyběly, stejně tak herní oznámení, sloupce životů, dostupných akcí i funkčnosti digitální kůže, pevně připnuté přes tu reálnou.

„Nech je... být,“ zašeptal Jiří, než se mu z úst vyvalil proud krve. Prostor se otřásal vrčením neviditelného nepřítel. „Udělej to!“

Bezcasí mi objalo vnitřnosti. Zavedl jsem je sem. Přivedl je na místo, kde neplatily zákony hry.

„Vrátím se pro tebe, hned jak je najdu na hřbitově,“ šeptl jsem roztřesenému Jiřímu, jehož oblečení sklouzlo a odhalilo popálenou postavu s urputným výrazem v bolestí zkřivené tváři. Šeptl jsem mu slova, která jsem nemusel, protože po smrti se hráči objeví na hřbitově...

... tušil jsem ale, že tentokrát to dopadne jinak. Nevěděl jsem jak ani proč, ale vnitřní pocit mě varoval. Přesto jsem klopýtal dál, dál od bolesti v srdci. Setkání mě ochromilo, a přestože jsem měl Jiřímu stanout po boku až do samotného konce, nohy klopýtal tunelem, vděčné, že dostaly příležitost vyváznout...

„Podvedli nás,“ zněla mi za zády Jiřího poslední slova. „Všechny nás... podvedli.“

V životě každého člověka přijde moment, kdy si uvědomí, že není tak dobrý, jak si nahlávil. V herním prostředí se taková lež bude dvakrát tak rychle, v případě Mýtiny a digitální kůže až desetinásobně, protože máte pocit, že všechny ty úžasné skutky dělá vaše tělo, a ne kódem nacucané a pro potřeby hry přepnuté buňky. Vždyť oproti klasické virtuální realitě jste na místě sami, ve skutečném fyzickém těle.

A jasně, mluvím sám se sebou a jo, dělám to kvůli zatracenému pocitu ubohosti, co se mnou poslední dva roky dribluje. Od podřadné hry k ještě zbytečnější hře, při honu za rekordy a penězi, které ani nepotřebuju.

A proč?

Možná proto, abych konečně ulevil tomu neustávajícímu hryzení v hrudníku, co kňučí, kdykoli se vzbudím, a přestává, až když usínám.

Protože já je tam nechal. Zůstal jsem jediný. Ostatní z Mýtiny odešli připoutaní na lůžko nebo nepřítel. A já, multimilionář a vůdce nejslavnější gildy světa?

Já se nechal zastrašit vedením, podepsal pár podělaných lejster a kompletně se odřízl nejenom od hry, ale také od zbylých kamarádů v guildě. Přestěhoval se. Změnil čísla, zakázal matce komukoli prozradit mou adresu. Dokonce i Kristýně, jediné zbylé člence famózní skvadry na fotce, kterou jsem neměl dost síly schovat do šuplíku, když už jsem se rozhodl pro ufnukaný život odkopnutého štěněte.

Tak... a je to venku. Ale co teď s tím? Porušit slib adminům, že se nevrátím? Ozvat se guildě? Porvat se o výhru v Pyramidě a donutit je, aby našli ztracené vědomí mého bratra, i kdyby to znamenalo, že světu propálí, že hra může ohrozit jejich reálný život?

Dokážu to ale? Nevysrabil jsem v klíčovém momentu? Udělám to znovu, když na to dojde, a nechám za sebou kohokoli, kdo se bude zrovna považovat za mého přítele? A když si to takhle řeknu, jako uvědomělý třicetiletý jinoch, změní to něco, až situace nastane? Co když jsem prostě jenom troska, co se nebojí meteori- tu, když je herní, ale uteče před ostrím opravdové dýky, i kdyby ji držel jen lektor na hodině sebeobranu?

A dost už! Tohle nikam nevede. Jenom to vyplňuje čas na spání a...

... samozřejmě se mi přátelé zjevili ve snech. Jako by chtěli naznačit, co si myslí o mých kvalitách i představě, že jsem alespoň desetinový bratr, i když nechytnu příležitost za pačesy. Znovu jsme spolu běhali po probádaných územích Mýtiny, honosili se výsadami nejlepších z nejlepších a pomáhali budovat digitální životy ostatním hráčům. Probouzel jsem se unavenější a úroveň mé sebenávisti by se nevešla do rtuťového teploměru.

Následující dva dny jsem všechny navštívil, přestože jsem se zařekl, že to neudělám, abych neotvíral staré rány. Jako správný kámoš, víte jak!

Aydina jsem našel v Kazachstánu, v rodinné nemocnici. Jeho kdysi vysportované tělo nejlepšího kódoběžce světa se potácelo zahradami. Nepoznal mě, nepoznal ani vlastní rodinu. Vyhublý chytal holuby, a kdykoli našel jejich pířko, strčil si ho do pusy a pak se deset minut usmíval jako sluníčko.

Jiřího mi připomněl hrob a víc o tom nechci mluvit. Byla to krátká a nepříjemná návštěva, zvláště protože jsem se musel proplížit kolem jeho matky, co na hřbitově zjevně bydlela.

Nezlomil mě ani jeden z nich, dokonce ani brácha. Ne. Dokázali to až Grigorij s Terezou, upoutanými na lůžku vedle sebe. Doktor mi jejich stav popsal jako „krůček od kómatu“. Sám by je

dávno odpojil od přístrojů, ale jejich peníze a mé i Kristýnino zapojení stačily k tomu, aby je tu mohli udržovat navěky.

Já však přednášku neposlouchal. Celých třicet minut, které jsem s nimi vydržel, jsem pozoroval, jak i v nevědomí a blízko smrti svírají ruku toho druhého. To jediné, co dokázali a co jsme si vybojovali, i když je chtěli každého „léčit“ někde jinde. Zůstali spolu, nehty zežloutlé, oči zapadlé, hrudníky poháněné blikajícími strojky. Jak kdyby veškerou sílu upínali k tomu, aby udrželi tenhle poslední dotyk.

A dost! Dost sakra! Vždyť tam můžu jenom nakouknout. Zalogovat se a zjistit, jestli si admini varování pamatují. Třeba nekontaktovat guildu a jen se nenápadně proplížit blíž. Na hodinku a pak zase domů. Pro začátek. Nějaké super moudro určitě říká, že problémům se člověk může stavět postupně. Krůček po krůčku.

Takže pro začátek tam... prostě jenom dojdu.

Další den ráno jsem zamířil na Náplavku, odkud na Mýtinu odjížděly vysokorychlostní podvodní kobky.

Procházku jsem si prodloužil přes Staré zámecké schody a mezi vysokou zdí a svažujícím se výhledem na Prahu zvažoval životní rány a odpaly. Křiklavá bambule mi poskakovala a kouř u úst působil drsně, minimálně dle počtu lidí, kteří na mě zírali.

Kobky na Náplavce se ve středověku využívaly jako skladiště pro obchodní lodě. Později je kreativci osadili otočnými skleněnými dveřmi a prohlubně v říční hradbičce sekundovaly lodním restauracím při setkávání a popíjení Pražanů. Když majitelé Mýtiny přivodí odkoupili, zabudovali do kobek digitální snímače, čímž si zajistili ideální vstupní stanice podvodního nádraží. Pražané tak svobodu flákat se na oblíbeném místě uchránili před povodněmi,

covidovými karanténami i teroristickými útoky, ale nakonec Náplavku odevzdali korporátu populární hry. Kdo by jim ale spílal, vzhledem k tomu, že Mýtina zdecimovala sledovanost sportů, jako jsou fotbal nebo hokej, a předešla i masivně podporované realitní soutěže. Tolik k historickému okénku. Hlavně že mě dostalo až sem.

„Vítejte v Mýtině,“ zašavelil příjemný hlas z ráhnoví jedné z kobek. „Průchody jsou vybaveny čidly, která zjistí váš zdravotní a psychologický stav. Obojí je nezbytné pro bezpečnou a nezávadnou hru. Pokud si přejete vstoupit, můžete.“

Prostředek kulovitého prostoru vyplňoval výtah do podvodního vlaku. Roubení nad průhlednými dveřmi svítilo červeně.

„Než vás pustíme do hry, přistupte prosím k jedné z displejů po vaší pravé a levé ruce. Pečlivě si přečtěte všechny dokumenty a odpovězte na otázky na konci souborů.“

Dva nadšení mladíci mě oběhli a začali diskutovat. Já tudy prošel tolikrát, že mě principy Mýtiny nezajímaly. Zaklikával jsem automaticky, naskakující řádky jsem nečetl.

Souhlasíte s aplikací vakcín, modifikované pro spuštění „digitální kůže“ při každém vstupu do Mýtiny? (detaily v předchozích souborech)

Souhlasíte se zpracováním osobních údajů pro potřeby herního zážitku a využíváním pro případné virální seriály a filmy?

Přebíráte veškerá rizika, spjatá s nesprávným využíváním zážitku? Přebíráte zodpovědnost za právní i lékařské výlohy v případě, že nebudete jednat v souladu se stanovami Mýtiny?

Souhlasíte, že nebudete vynášet žádné informace z herního zážitku a že při opakovaných návštěvách podstoupíte digitální test pravdomluvnosti?

Přečetli jste si přiložené soubory?

Děkujeme. Jelikož jde o vaši první návštěvu, bude vám aplikována vakcína digitální kůže.

Překvapilo mě, když z panelu vyjela baňka s jehlou. Sérum dostávali pouze prvohráči bez nemodifikovaných buněk, ale abych našel příčinu druhé dávky, musel bych pročíst celý text, což mi bušící srdce úpěnlivě zakazovalo. Koneckonců jsem nehrál dva roky, možná systém zhodnotil, že potřebuju obnovit unavené kontakty.

Přestože na vstup kvůli herní propustnosti čekalo ve frontě deset prvohráčů, mě jako veterána, který neucpe základní lokaci, výtah spustil do kobky. Ta s jemným tlakem na hrudníku sklouzla do Vltavy. Bez vyzvání jsem se připoutal, protože podvodní skvosty bořily hranici patnácti set kilometrů za hodinu. Společnost slibovala cestu z Moskvy nebo Dublinu na vstupní lokace Mýtiny za hodinu a půl, já si to díky poloze Prahy odbudu do deseti minut.

Nervózně jsem se opřel do sedadla s masážní procedurou. Než mě pustí na Mýtinu, zkontrolují ochrannou i herní funkci digitální kůže.

Kobka sebou škulba a já na palubě zaregistroval deset spolucestujících, viditelně otřesených. Zařadovaly instinkty a já se na jednoho zamračil. „Dotáhni to i přes hrudník. Automatický kurtování to sice zvládne za tebe, ale pokud se nechceš pozvratet, dodělej to fest.“

„Jo,“ vykulil oči osmnáctiletý klučina. „Díky.“

„Jedeš poprvý?“

Přikývl.

Odvrátil jsem se. Naše setkání bylo zvláštní, protože nováčci mívali vlastní vagóny. Možná nás rozdělí před příjezdem ke vstupním lokacím. On pojede na start, zatímco já se oddělím do lokace Pařezu, hlavního města hry.

„Jak ste se připravoval?“

Podcenil jsem mladíkovu zvědavost.

„Řešil jsem logický úlohy,“ přijal jsem rozhovor jako vítané rozptýlení, „odehrál dvanáct virtuálních RPG, kde jsem se učil rozdělovat body, používat dovednosti a hledat strategický herní místa.“

Vykolejil jsem ho.

„To je potřeba? Já hodně cvičil a šerموval. Je to vlastně realita, že jo, jenom převedená do virtuality. Plánuju si vzít válečníka a najít si pořádnou guildu, rozhodně nechci být jeden z těch, co se s posledním životem schová na Pařezu.“

Zamručel jsem. Před třemi lety bychom ho přijali do Osvícených a vysvětlili mu, jak šeredně se plete. Artur by ho provedl po okolí, Terka by mě přinutila vybrat mu ideální počítační výbavu. Před třemi lety by se z něj stal prvotřídní válečník, protože by měl za zády nás sedm.

Dnes ne. Dnes rozhodně ne. Můj cíl se od poslední návštěvy změnil. Zalogování, pak možná Pyramida a přání.

„Uf,“ hekl nováček, když ho vakcína začala pálit pod kůží. I mým tělem prolézalo svrbění, ale já byl připraven. Kluk se zmítal a já v jeho zmatku spatřil Terčin soucitný výraz.

„Hele,“ šťouchl jsem do něj, „ty netušíš, co se s tebou děje, co?“

„Ne, vždyť se o tom venku nesmí mluvit.“

Jasně že neprovedl ani základní průzkum. Mýtina vázala hráče mlčenlivostí ohledně herních mechanik, což neznamenalo, že udržela všechno.

„Uvolni břišní svaly a zatlač ramena. Píchl do tebe látku, která stejně jako očkování učí buňky k nové funkci. Jenomže na rozdíl od nemocí, tady se to učí celý tělo najednou. Včetně svalů, mozku a tak. Pokud se zkřečuješ, bude to bolet.“

Toto je první zpráva uvnitř vaší hlavy. Prosím následujte instrukce, abyste omezili...

Ignoroval jsem herní log a soustředil se na kluka. Vykulil oči, zapracoval na posedu a jeho bolestný kukuč povolil. „Ty jo. Teď mi to píšou i v hlavě.“

„To se pomalu aktivuje tvoje digitální kůže,“ zatahal jsem se za předloktí. „Představ si to jako skafandr, který se ti oblíkne, kdykoli přijedeš do hry. Díky němu ti budou v hlavě vyskakovat hlášky, získáš životy a schopnosti a zároveň tě ochrání před jedovatým oparem.“

„To kvůli tomu hra funguje,“ přikývl nováček. „To jsem četl. Jaderná válka zničila celou oblast severně od Krušných hor, nefungují tam žádný moderní přístroje, ale admini objevili možnost, jak využít obrovských Pařezů k potlačení radioaktivního prachu.“

„Jo, proto máš tu digitální kůži, která se zapne, kdykoli vstoupíš. Buňky se začnou bránit efektu radiace a převezmou kontrolu nad většinou tělesných pochodů.“

„A ten oblek funguje na ty body vlastností?“ zamračil se mladík. „To znamená, že ty hodiny v posilce jsou k ničemu?“

„Jo i ne. Ale je to složitější, takže ti důvody vysvětlovat nebudu. Teď ti jsou stejně k prdu.“

Váš aktuální zdravotní a psychický stav oskenován. Doporučená maximální doba v Mýtině činí při této návštěvě 24 dní a 15 hodin. Pokud je nedodržíte, hrozí při východu a přepnutí do reálné kůže kritické selhání orgánů v důsledku přetížení digitálních impulsů.

Tentokrát jsem si oznámení před očima přečetl. Ačkoli jsem ho mohl kdykoli vyvolat a hra ho v pravidelných intervalech připomínala, bylo fajn si ho pamatovat.

„Pět týdnů,“ obrátil se ke mně chlapec. „Vyskočilo vám to taky, že jo? Jak tam jako vydržím tak dlouho?“

„Mýtina má vlastní jídlo, pití, peníze,“ zamumlal jsem. „Ale to se dříve či později dozvíš, neboj.“

„Ještě nějaký doporučení?“ tahal ze mě moudrost. Rozumná volba.

„Dávej si pozor na životy,“ poklepal jsem si na čelo. „Vakcína ti v mozku vytvořila místo, kde ti vyrostlo dvacet Esencí léta. Jedna z nich napájí digitální kůži, a když umřeš, vypne se. Pak se ti zapne jiná, a když přijdeš o všechny, končíš. Tohle ti hra oznámí po první smrti, ale myslím, že by to člověk měl vědět hned.“

„Proto máme všichni jenom jeden pokus?“ zamyslel se nováček. „Jakmile dojdou Esence léta, už se do Mýtiny nevrátíme?“ Rozzářil se a šalamounsky narovnal. „V jednom seriálu ale říkali, že se dají dokoupit nebo získat další. Takže stačí...“

„Ze zdravotního hlediska je garantováno, že devadesát devět procent lidí vydrží minimálně dvacet smrtí, proto dostáváme dvacet Esencí. Zůstaneš dýl a ručíš si sám. Někdo vydrží i čtyřicet, ale můžeš ztratit zrak nebo v horším případě umřít. Proto ti nikdo nedoporučí to pokoušet.“

„Jasně,“ zapadl do křesla. „O tom se ale nemluví.“

„Admini dobře filtrují, co se dostane ven,“ uzavřel jsem téma. „A budou ti to připomínat často, tak zrovna tomuhle věč.“

Vítejte na Mýtině, světě...

Privřel jsem oči, protože mě překvapilo, že mi pouští úvodní sekvenci pro začátečníky.

... a vaši elektronickou komunikaci nejprve zaznamená nejpokročilejší NPC „Helper“, opraví vaše chyby a přeloží zprávu do rodného jazyka příjemce. V jeho kompetenci je zdržet poštu tak, aby přehlcenému příjemci dorazila ve správný okamžik a zvýšila se šance, že bude přečtena a...

Admini se systémem Helper pyšnili od spuštění Mýtiny a teď mu nově předali nenáviděnou agendu. Většina hráčů tak s požadavky uvízne v nekonečné smyčce nevyslyšeného pláče. Zapojením Helpera do veškeré korespondence překonají oplzlé vtípky

hráčů, a to vůbec nemluvím o spamu a nabídkách na propagační reklamy. Pár lidí, co se pyšnilo kontaktem na adminy, tvrdilo, že Mýtina existuje díky Helperovi, protože spojil semínka mohutných pařezů s radioaktivním prachem a umožnil existenci digitalizace.

Hlavou mi prolétaly bezpečnostní poučky, vysvětlení herních principů i žádosti o dodržování postupů. Ačkoli jsme byli součástí hry, digitální kůže, zejména v případě smrti, nebyla samospásná. Otravy jedovatým prostředím nebyly běžné, ale ke spočítání odstrašujících případů by mi nestačily prsty.

Následoval popis povolání. Obrysy charakterů mrkaly z panelu, obtažené v rámečcích z černohnědého materiálu. Proklikl jsem, pohled upřený na hraničáře. Část působení v roli paladina jsem strávil přednáškami o důvodech, proč by lidé neměli začínat jako fantasy střelci po vzoru Legolase. V té době jich po Mýtině pobíhaly regimenty, bohužel také nejrychleji opouštěli hru, zlákaní čtvrtou trilogií remasterovaného Pána prstenů.

Bez rozmyslu jsem pokračoval.

Vybral jste si povolání hraničáře. Zvolte prosím jméno...

Heslo jsme potřebovali pouze pro administrativní účely mimo herní svět, navíc jsem ho měl z minula. Ale proč se tím zabývat, když ho můžu jen napsat znovu.

H3sla_js0u_k_n1c3mu

Bohužel, vaše jméno nelze přijmout. Zkrátili jsme ho a upravili na Heslák, jste s touto změnou spokojeni?

Bez přečtení jsem potvrdil, imunní vůči varovným signálům.

Děkujeme. Nyní modelujeme úvodní rozvržení vašeho charakteru. Jakmile vystoupíte v lokaci Krušnohorského Stéblolesa, bude vše připraveno.

POZOR! Oblek utlumí většinu vašich fyzických schopností, takže můžete pocítit změny ve fyzice i síle. Od této chvíle vás ovládají rozdělené body

atributů, proto se nepokoušejte o kaskadérské kousky, i pokud je v reálném světě dokážete.

POZOR! Popis atributů naleznete po vyvolání základního menu a zvolení příkazu! Atributy! Jak se do sekce dostat zjistíte u úvodního NPC.

POZOR! Do odpadní přihrádky neprodleně odevzdejte cigarety, vidíme, že je stále máte, což je v rozporu s podepsanými pravidly. Navíc vám kazí zdraví a průměrná doba dožití se snižuje o 7,5 let.

Přejeme úspěšnou hru, Hesláku, hraničáři první úrovně.

Zatlačil jsem si na spánky. Naskočil mi rozhovor s Arturem i matkou. Zanícené rozhodnutí seknout se vším, co mě spojovalo s tímto peklem. Pak hezké vzpomínky. Zachráněné životy bláznů, co si vybrali risk neprobádaného světa.

Krůček... po krůčku.

Zatímco mi skener oznamoval, které předměty musím odložit, abych nenarušil kontinuitu hry, zaplašil jsem vzrušení. Část myslí, připomínající, že od opuštění Mýtiny nezažila adrenalin improvizovaného přemýšlení. Žádnou výzvu, stimulaci, radost z vítězství. V ostatních hrách měl hráč tisíce pokusů, tisíce návodů a žádné konsekvence přehnaných smrtí nebo chyb.

Mohlo mi tohle místo chybět?

Na druhé straně pulzovala zrada. Nutnost podvést vlastní guildu při honbě za pokladem. Dva roky, dva zatracené roky jsem se jim neozval. Ne že bych neměl důvod, už jen fakt, že tu stojím, je zásadním porušením pravidel a ujednání.

Co mi Týna vůbec řekne? Několikrát se mi snažila dovolat, protože mě jako jediná znala z reálu. Vedla Osvícené po mně, a pokud ano, můžu si dovolit s nimi počítat? Neměl bych se podle vlastních rad tentokrát opřít o vlastní záda? Nestahovat nikoho dalšího dolů, až se začne přibližovat dno?

Jenže bez guildy nemám šanci...

Kobka prosvištěla kanálem, vykopaným od Labe k bývalým Teplicím. Zaparkovala pod Krušnými horami a výtahem nás vystřelila vzhůru.

K lokaci Krušnohorského Stéblolesa...

Takže ne Pařez?

MOMENT!

Opatrný průzkum vyvodil neblahé výsledky. Strčili mě do kobky nováčků. Myslel jsem, že v rámci nové politiky jezdíme společně, ale měli nás rozdělit.

Pak se ozval rozum. Dostal jsem vakcínu, znovu podepisoval údaje. Pustili mi úvodní kecy, upozornění i administrativní vysvětlení.

V hlavě mi rachotily činely. Kdybych byl postava z animáku, zaslechl bych zapadnutí koleček na hodinkách inteligence.

Zděšeně jsem zkontroloval profil postavy.

Heslák. Hraničář, Level 1

Obzor propustil paprsky letního ovzduší. Nosem prolétl Stéblosem provoněný kyslík, chodidla přijala jehličky nováčkovské lokace a já zíral na vesničku s jednou z usmívajících se NPC, které vítaly hrdiny na Mýtině.

Kde je můj stovkový paladin? Vždyť nelze vlastnit dvě postavy. Jsme skrz DNA napojení digitální kůží na jednu. Nikdy jinak! To je anatomicky i pravidlově nemožné! Každý máme jedinou šanci, tak co se děje?

Někde se stala zatracená chyba a ze mě je nováček.

Navíc podělaný Legolas.

Kapitola 2 - Hraničářem

Nováčci se loudali ke dvojici iniciačních NPC. Do kožené zbroje zabalení stéblorubci jim vnutí první úkol, díky kterému získají přístup k rozdělení vlastnostních bodů. Nejprve si však vyslechnou přednášku o velkolepé budoucnosti spasitelů světa. Vidina epičnosti jim vydrží, než si uvědomí, že sekvenci slyšelo deset milionů aktivních hráčů i sto padesát milionů vyloučených.

Zavrtěl jsem hlavou a nadechl se. Mýtina se pyšnila ekosystémem, založeným na zmenšené verzi středopásma. Obrovské pařezy vyrostly v době radioaktivních mraků a ovlivnily vegetaci. Nyní si přerostlou faunu i flóru schraňovaly jako pasák stádečko.

Kolem se zdvihala stébla trávy velikosti přerostlých dubů. Místo korun listnáčů se mi nad hlavou kývaly ty cancoury, jak si o ně rozříznete prst, když nedáváte pozor. Podle ohybu travin vznikala zatemnělá místa s dokonalou klenbou i slunci přístupné mýtiny, zahlcené jehličkami a kameny.

Jako když člověk položí hlavu na louce a představí si, že je mravenec.

„Hrdino,“ mávalo na mě NPC František. „Právě tebe potřebuji! Můžeš být spásou Mýtiny. Pojď, povyprávím ti příběh o...“

„Vždyť jste jich před chvílí našel pět, stejně jako váš kolega,“ zastínil jsem si rukou oči. „Není těch spasitelů už příliš, drahý pane? Nehledáte někoho, kdo vám pomůže s pokácením těch stébel?“

„Nevím, o čem mluvíš, hrdino. Na první pohled poznám, že je tvá duše zrozena k legendám.“

„Pak máte lepší oči než já. Vždyť nemám zbraň ani pořádný výcvik.“

„To doženeš,“ zavrtěl hlavou František. „Důležitý je potenciál a vůle obrátit svět vzhůru nohama.“

Zaujal mě. „Poznáte potenciál? Proto tu stojíte a říkáte to každému?“

„Míváte ho, tady“ ukázal si František nad levé ucho. „Vysílám vás do těžkých krajů a věřím, že mnoho z vás uspěje. Nemůžu ti to však potvrdit, hrdino, protože se nikdo nevrátil, aby se mnou sdílel své příběhy.“

Poprvé mi nedošlo, jak dobré má František oči. Tehdy jsem předpokládal, že je zamotaný v repetitivních větech, ale možná viděl možnosti digitální kůže. Admini nám mohli při průchodu Mýtinou věnovat stou úroveň a vlastnosti na maximální hranici, ale zafungovalo by to, jako kdyby novorozeně získalo světové znalosti. Zemřelo by, zatížené vědomostmi mimo jeho chápání.

„Děkuju, Františku, ale ještě si svou budoucnost promyslím.“

I k neživým NPC by se měl člověk chovat slušně, to mi Artur vždycky kladl na srdce.

Dvojice stromových listů přesunula stínohru nad mou hlavu a já se pustil do přemýšlení. S dlouholetou praxí jsem v mozkovém rozhraní vyvolal menu, rozhodnutý rozlousknout, co se stalo s mým stovkovým Všemocným.

Základní menu digitální kůže. Zde můžete pomocí základních myšlenkových příkazů ovlivnit některé aspekty zážitku. Hlavní volby hráčů - //Bolest// pro zvýšení nebo snížení podnětů, které přijme reálná kůže, //Pomoc// pro vyslání nouzového signálu a stažení ze hry (POZOR! Lze aplikovat pouze v CIVILIZOVANÝCH oblastech Mýtiny, cestování mimo ně není doporučeno). //Smysly// pro...

Zavřel jsem oči a v temnotě před víčky si představil jednoduchý příkaz //Helper//.

„Přeji krásné odpoledne, Hesláku,“ vyloupl se zpoza traviny pohledný muž v klobouku. Lem pláště halil černou vestu s oranžovou košilí a pestrobarevnou šálou. Vysoké kožené boty jako by nevnímaly terén, pohyboval se v elegantním prolnutí umění a distingované odtažitosti. „Dle vašeho pohledu soudím, že jste mě již viděl, přesto můžu s jistotou tvrdit, že já nepotkal vás.“ Zarazil se a naklonil hlavu. „Tedy myslím. Nepřipadáte si jaksi zauzlovaný?“

„Jak se to vezme,“ uklonil jsem se nejdokonalejšímu programu světa. „Rád vás potkávám, Helpere.“

Muž se podrbl na čele, znovu zaváhal, ale nakonec se vrátil k veselosti. „Zdá se mi, že jste se prozatím rozhodl nevstoupit do hry. Má to něco společného s vašimi otázkami?“

„Uhodl jste.“ Hráči o něm smýšleli různě, ale mně nezáleželo na skutečnosti, že byl vytvořený na Mýtině. Dokázal naráz rozmlouvat s tisícovkou lidí a jeho myšlenkové pochody a úložná paměť přesahovaly myslitelné kapacity mozku. Zasloužil si úroveň.

„Tedy se ptejte.“

„Chtěl bych Všemocnému, paladinovi stý úrovně z guildy Osvícených, zaslat darem jednu z Esencí léta,“ začal jsem zlehka. „Díky němu jsem si uvědomil řadu věcí a přeju si, aby na vrcholný scéně i nadále zůstával, přestože jsem si vědom komplikací, který dodatečný Esence můžou vyvolat. Jen... se s ním nemůžu spojit.“

Helper z kapsy vytáhl zelenou knihu. Olízl si prst, naoko pročel pár stránek, pak vznešenou tvář prokvetl úsměv. „Mám obavu, že taková transakce není aktuálně možná.“

Což znamená, že jsem je buď zakázal, nebo nejsem víc než rok aktivní. Zajímavé, ale neurčující. „Bylo by místo toho možný na jeho jméno připsat několik akcí kolem Osvícených?“

„Na toto jméno bohužel nemůžu připsat finanční transakce,“ zdvihl si Helper hranu klobouku. Něco se mu nelíbilo, stejně jako mně. „Nicméně výhradním majitelem Osvícených je nyní Bělopes, můžu tak učinit na jeho jméno.“

Pokud nelze pracovat s financemi, už nejde o neaktivitu, protože herní peníze lze čerpat i v realitě. Rozvinul jsem závěrečný výslech. „Můžete mi poradit s přepisem volných vstupenek do kina, přidruženého k Mýtině? Jde o Pražský Viziozor. Věnuju mu alespoň ty.“

„Bohužel,“ cukl Helper nepřírozně hlavou. Tik v oku, olíznutí rtů, pak se vrátil do uhlazené řeči. „Všemocnému nelze takové vstupenky připsat ani věnovat.“

No vida.

„Děkuju, drahý Helpere,“ neztrácel jsem klid. „Myslím, že jsem vás rušil až příliš dlouho.“

„Nikoliv,“ kývl mi program. „Věřte mi, že rád probírám témata, na která se mě lidé obvykle neptají.“

„Opravdu?“ zarazilo mě. „Bylo na mých otázkách něco zvláštního?“

„To, v jakém pořadí a s jakým účelem byly položeny,“ mrkl spiklenecky Helper. „Velice rád jsem s vámi hovořil, Hesláku. Posílám vám souřadnice nejbližšího místa, kde si můžete změnit jméno. Odhaduji, že vzniklo nedopatřením.“

„Jak jste to poznal?“

„Všímám si. Není to nakonec podstatou mezidruhové komunikace?“

„Asi ano,“ potlačil jsem zamyšlení. „Děkuju za váš čas. Nemám další otázky.“

Zašel za stéblo a zmizel.

Co z konverzace plyne? Všemocný oficiálně existuje, jeho záznamy i úspěchy může kdokoli dohledat, ale jde o prázdnou

skořápku. Narušili můj digitální oblek a odpojili vazby na unikátní DNA kód postavy. Proto mě Mýtina nepoznala, přestože tušila, že tu nejsem tak úplně poprvé?

Proti vůli se mi do obličejce vloudilo vzrušení. Případ se zvláštním zacházením, na který by knižní postavy najaly Sherlocka. Ve světě Mýtiny lidi najímali mě!

Kde máme viníka? Admini, nebo chyba skriptu? Ve druhém případě bych se na první mohl obrátit, v prvním to padá. Krátce po odchodu z Mýtiny mě poctili návštěvou a apelovali na mlčenlivost. Armáda právníků by mě rozcupovala, protože jsme si za fiasko hromadné degenerace inteligence mohli sami.

Tak proč se zdá, že na mě tlačili i z jiného důvodu? Neočekávali můj návrat a ubezpečili se, že k němu nedojde? Nechali mě v záznamech, ale přepsali zdrojový kód... a to neukazuju prstem.

Ve žmoulání trávy jsem válel první ligu. Natrhal jsem si další tři stonky.

Jakou roli sehrál Bělopes a proč Kristýna nepřevzala guildu? Jako jediný účastník fotky zůstala při osudové misi v zázemí, aby se postarala o běžný chod. Spolehlivá, drsná, výkonná. Rezignovala, když po sobě admini zametli poškozené mozky a přinesli jí smyšlenou verzi o situaci? Možná se mi tohle snažila zavolat a já ji ignoroval, takže... sklízím, co jsem zasel, a vím kulový s třěšničkou na vršku.

Chyba kódu, nebo záměr. Víím, neměl bych se spokojit s nejlogičtějsími variantami, ale kudy do toho?

Napadlo mě prověřit poštu a oznámit Osvíceným svůj návrat. Bělopes býval loajální důstojník i dobrý kámoš, navíc obdivoval Grigoriije. Určitě by nebyl proti. Ať už pravda ležela kdekoli, mým cílem bylo porazit Faraona a získat přání...

Zasekl jsem se. To už plánuju takhle dopředu? Kde je deprese a strach? Ale k čertu s tím, můžu se tím zabývat, až mi na hlavu spadne nebe. Zpět k případu!

Je postup s odkrytými kartami bezpečný, dokud neznám pravdu? Co když nakráčím do pasti nebo tam nevědomky naženu další lidi? Zase!

Pokud mě smazali, můžou to udělat znovu.

Zavrtěl jsem hlavou, po dlouhé době mě v hrudníku nesvrběly výčitky

Fajn.

Rozdrtil jsem stébla v dlaních. Jako znamení... nebo co.

F.a.j.n.

Nadechl jsem se vzdoru, vydechl smíření.

FAJN!

Konec ublíženosti. Budu posranej Legolas. Na jedničce. Bez gildy, bez kontaktů. Najdu si cestičku, prorvu se do Pyramidy bezhlesných a zatančím si s Faraonem, aniž bych ohrozil někoho dalšího.

Rozhlédl jsem se. Prohlédl si prsty. Jak využít druhou návštěvu Mýtiny? Co hráči v rámci jediné zkušenosti neudělají, i když jim někdo poskytne „zaručenou“ informaci? Co nerisknou?

Svitlo mi.

„Hrdino,“ sluníčkařil František, když jsem k němu doběhl. „Tvé kroky přece jen dospěly až ke mně.“

„Ano,“ zkřivil jsem tvář, překvapený pulzujícím adrenalinem, ženoucím mě do akce, „mohl bych vás, drahý stéblorubče, požádat o laskavost? Než vyrazím za osudem, mohl byste mi povyprávět ten příběh, o kterém jste prve mluvil? Neurvale jsem vás vyrušil a věřím, že mi máte co říct.“

„Zajisté,“ rozzářil se František. „V rychlých bodech vám vysvětlím, jak se Obr Kostar’Kroul připletl...“

Zvedl jsem ruku. „Mohl byste mi to říct celý? Jestli mám zachránit svět, měl bych vycházet ze zkušeností jiných. Prosím, nevynechejte jedinou podrobnost.“

František se zasekl. Zíral mi do očí, já čekal. Pak mu přes duhovky přeběhla modrá clona a na mě vyskočilo oznámení.

Omlouváme se za vadu NPC, se kterým jste se spojili. Updatujeme jeho software, aby byl schopný reagovat na nečekanou pobídku. Prosím, vyčkejte, proces potrvá maximálně pět minut.

Pět minut pro mě. NPC mě nesmělo pustit do vesnice, dokud si neprojdou úvodní úkol, protože v obleku probíhala aktivace procesu. Pokud je ale František vypnutý, nezabrání mi v návštěvě pošty. Ještě že nováčci neposlouchají půlhodinová vyprávění minutu poté, co se dostanou do hry. Než se František vzpomene, budu zpět.

„Překrásný den,“ vychrlil jsem na poště ve vesnici na návrší za Františkem. „Potřeboval bych provést transakci.“

„Zajisté,“ položila mezi nás NPC dívka papíry. „O co půjde? Chcete si založit účet, zaslat poštu nebo provést drobné úpravy na svém avatarovi?“

Skoušel jsem si jazyk. „Na účtě 443097 leží jediný předmět, rád bych ho vybral.“

Dívka zamrkala. „Účet je svázán vysokými poplatky se zajištěním, proto je potřeba, abyste znal heslo a přišel se souhlasem vlastníka.“

„TrhniSiArture.666,“ sevřelo mi očekávání útroby. „A vlastník tu stojí se mnou.“

Cuk na krku, chvíle napjatého ticha, pak se dívka rozzářila a vytáhla svázanou krabíčku. „Ano, děkuji. Zde je váš předmět, pane... eh... no...“ Zatřásla hlavou a usmála se. „Chcete si založit